

братъ ѝ, ученикъ въ IV отд., дойде отъ училището, тя тосъ-часъ остава играчкитѣ си и отива право на книгитѣ му. Грабне една, седне на стола до масата и набързо, набързо ѝ прѣгледа. Като се свършатъ книгитѣ, тя взема таблата и перото и хубаво, отъ крайдо край, нашари таблата. За неѣ вѣмаше по добра игра отъ тази.

Но тя не се задоволяваше само съ тѣзи игри на таблата. Много пжти баща ѝ се чуделъ, кой е нашарилъ така стѣнитѣ съ кимюръ. За всичко това страдаше братъ ѝ. Но веднѣжъ баща ѝ, като се връщаше отъ дюгения, съгледа Зорка, че пише нѣщо по стѣната. И що да види! Тя нарисувала цѣлъ челоуѣкъ и до него дърво! Бащата най-послѣ улавя виновникътъ. Улавя Зорка за ржката, завежда ѝ въ стаята и ѝ подава една табла и перо, като ѝ казва: „Тукъ, мила Зорке, дращи колкото искашъ, но не по стѣнитѣ. Отъ сега нататъкъ да тѣ не видя, защото такива дѣца строго се наказватъ“. Отъ тогава, засмѣната Зорка, не дращеше по стѣнитѣ, но пѣкъ не оставяше и таблата.

ПРОЛѢТЬ.

то зимата си отиде, а съ неѣ заедно и студения вѣтръръ, и виелицата Тукъ тамъ по планината, въ затуленитѣ отъ слънцето долчинки, се бѣлѣе по малко снѣгъ. Топълъ вѣтръръ тихо подухва и ни напомнюва, че е